

τώρα που ακούμε για πόλεις που "βουλιάζουν" στα γαλανόλευκα, **ΑΣ ΜΗΝ ΠΝΙΓΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΒΟΥΡΚΟ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΚΡΙΜΑ ΕΙΝΑΙ!**

-Μα τι έγινε τελικά εκείνη την Κυριακή ρε παιδιά;

-Ποίοι ήταν όλοι αυτοί που κατέβηκαν στους δρόμους εκείνη τη μέρα;

Απόστρατοι, γραφικοί μεκεδονομάχοι, φασίστες, αγανακτισμένοι συνταξιούχοι, οι «πιο κρητικοί δεν γίνεται», φοιτητές και φοιτήτριες που πρόθυμα διέκοψαν το διάβασμα της εξεταστικής για να κατέβουν στο συλλαλητήριο και να επιβεβαιώσουν αργότερα στις σελίδες του fb πως ο νονός τους που κατέβηκαν μαζί «δεν είναι φασίστας!», fetish χριστιανοί, τα κτελ μακεδονία, αγνοί Έλληνες, χρυσαυγίτες, παλαιοχουντικοί, οι προλετάριοι που τελικά έχουνε πατρίδα και μπορεί να χάσουν τη δουλειά τους αλλά δε θα άντεχαν να χάσουν τη μακεδονία «τους», φιλόζωοι με ελληνικά γερμανικά ποιμενικά, άντρες, ρωμαϊκοί και λεβέντες αυθεντικοί απόγονοι του μεγαλέου, επιχειρηματίες που ανέλαβαν την εθνική τους ευθύνη για το promo του συλλαλητηρίου και τον εξοπλισμό με πλαστικά σημαιάκια, χουλιγκάνια με γαλανόλευκα παλούκια, σαλονικικές που βρήκαν την πόλη τους «ανέκαθεν ελληνική» και ξέχασαν την μπάσταρδη ιστορία της.

Σαν να λέμε, δηλαδή: «Ήταν όλοι τους [για ακόμα μια φορά] εκεί.»

Και ήταν όλοι εκεί μαζί ενωμένοι από την εθνική αδερφοσύνη. Το κοινωνικά κατασκευασμένο έθνος δημιουργεί την φαντασιακή κοινότητα των ομοίων που υποτίθεται πως μοιράζονται κοινή καταγωγή και αίμα, κοινές συνήθειες, κουμπούρα και αξίες, επιχειρεί δηλαδή να κατασκευάσει εξολοκλήρου την κοινωνική ζωή ως εθνική ζωή. Αφού, οι μηχανισμοί του έθνους-κράτους διαμορφώνουν ταυτόχρονα την μνήμη και τη λήθη · αυτά που οφείλουμε να θυμόμαστε και εκείνα που πρέπει να ξεχνάμε. Η συλλογική μνήμη κατακερματίζεται στο εσωτερικό της και τα κομμάτια της συνθέτουν τον ανανεωμένο εθνικό κορμό. Με αυτόν τον τρόπο, εκείνη την Κυριακή, η συναισθηματική εμπέδωση της εθνικής μνήμης υπαγόρευε να θυμόμαστε τους δρόμους που μας έφτιαξε η Χούντα και να ξεχνάμε τις εξορίες και τα βασανιστήρια · να θυμόμαστε τον θρίαμβο της εθνικής ελλάδος το 2004 και να ξεχνάμε τα πογκρομ σε μετανάστες και μετανάστριες που ακολούθησαν · να θυμόμαστε τη μεγαλειώδη διαδήλωση του '92, τα κλειστά σχολεία στην επαρχία και τη θεσσαλονίκη «μας» πνιγμένη στα γαλανόλευκα και να ξεχνάμε τη συντονισμένη τρομοκρατία της εθνικής προπαγάνδας προς όσες/ους δεν επέλεγαν να συμβαδίσουν μ' αυτή.

Σε όλα τα κομμάτια της μνήμης, ο ελληνικός πολιτισμός εμφανίζεται ουσιοποιημένος, μακριά από τις κοινωνικές και πολιτισμικές αλληλεπιδράσεις, πάντα περιεκτικός μια αρχέγονης και καθαρής ουσίας. Μιας διαχρονικής αξίας, φυσικά ανώτερης από τον πολιτισμό της γειτονικής χωράς (aka Μακεδονία). Αυτή η κατασκευασμένη εθνική μυθολογία πατάει πάνω σε μια δεδομένη υλική και γεωπολιτική ασυμμετρία δυνάμεων ανάμεσα στις δυο χώρες. Πιο απλά, την ελλάδα την πάρνει στρατιωτικά και πολιτικά να το παίζει ο νταβατζής (ή/και πιο αντρικά φρούδικά «ο μπαμπάς») των Βαλκανίων, μιας και δε μπορεί πουθενά αλλιού.

Είναι όλοι αυτοί οι λόγοι και άλλοι πολλοί, που κάνουν τη συγκεκριμένη μέρα τόσο σημαντική για την εθνική συνέχεια. Ακριβώς γιατί ήταν μια τελετουργία μύστης στην εθνική απόλαυση. Η φαντασιακή υπόσταση του έθνους μεταφράστηκε για ακόμα μια φορά σε υλική πραγματικότητα. Μια υλική πραγματικότητα που επιχειρεί να εξαναγκάσει εκείνες και εκείνους που δεν χωράν στα στενά όρια της ελληνικότητας να το βουλώσουν και να κλειστούν στα σπίτια τους, ή ακόμα καλύτερα να πάνε από κει που ϊρθαν. Μπροστά σε αυτή τη βίαιη ανασύσταση του εθνικού κορμού με ο.τι συνεπάγεται αυτό για τις πόλεις και τις γειτονιές μας, γνωρίζουμε ότι οι ανάγκες και οι επιθυμίες μας στέκονται αντίθετες στην εθνική ενότητα.